

Sygn. akt IV CSK 819/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa A. G.
przeciwko Gminie O.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt V ACa 779/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację powoda A. G. od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 16 lipca 2014 r., którym oddalone zostało powództwo przeciwko Gminie O. o zapłatę kwoty 110 024,34 złotych za szkodę majątkową będącą następstwem wydania przez pozwaną Gminę, tego samego dnia, dwóch sprzecznych ze sobą zaświadczeń o przeznaczeniu jego działki na podstawie Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego. Oddalając apelację Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną dokonane przez Sąd Okręgowy. Nie uznał, aby wyrok Sądu pierwszej instancji naruszał wskazane w apelacji przepisy prawa materialnego (art. 56 i art. 65 § 1 k.c. w związku z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z

dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych), przez wadliwą wykładnię umowy przedwstępnej oraz przepisów postępowania cywilnego (art. 233, art. 365 § 1 i art. 366 k.p.c.).

W skardze kasacyjnej powód zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2 i art. 382 w związku z art. 233 k.p.c. oraz przepisów prawa materialnego, tj. art. 361 § 1 przez błędną wykładnię. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z orzeczeniem o kosztach postępowania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i uwzględnienie powództwa z zasądzeniem kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik powoda odwołał się do oczywistego uzasadnienia skargi kasacyjnej i w obszernym uzasadnieniu próbował dowieść wystąpienie przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Jednakże nie były to próby udane. Sprowadzają się one, podobnie jak w apelacji do kwestionowania ustaleń faktycznych, tym razem z dodaniem, że występują braki w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W uzasadnieniu tym zawarte są motywy nieuwzględnienia zarzutów naruszenia przepisów postępowania, zwłaszcza odnośnie do art. 233 k.p.c. Przepis ten, jak to zostało ujęte w znanym i utrwalonym orzecznictwie oraz powszechnych pod tym względem poglądach doktryny nie może być przytaczany jako podstawa skargi kasacyjnej, chyba że zachodzą nadzwyczajne przyczyny, widoczne od razu z treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia (por. wśród wielu wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2006 r., II CSK 136/05; z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06 i z dnia 13 sierpnia 2008 r., I CSK 83/08, nie publ.). Podobnie sprawa wygląda z zarzutami powołującymi art. 328 § 2 k.p.c., które tylko wtedy mogą odnieść skutek, gdy uchybienia proceduralne są tak znaczące, wręcz kardynalne, że uniemożliwiają kontrolę kasacyjną (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1998 r., II CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; z dnia 11 maja 2000 r., I CKN 272/00; z dnia

z dnia 7 lutego 2001 r., V CKN 606/00; z dnia 28 lipca 2004 r., III CK 302/03; z dnia 18 lutego 2005 r., V CK 469, OSNC 2005, nr 12, poz. 159 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r., III CSK 293/12, OSNC 2013, nr 12, poz. 148).

Z tych względów zarzuty dotyczące powołanych przepisów postępowania cywilnego nie mogą, wobec treści uzasadnienia wniosku świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Skutku w tym względzie nie może także odnieść zarzut oczywistego naruszenia w zaskarżonym wyroku art. 361 § 1 k.c., który to przepis w ogóle nie został powołany w zarzutach apelacji.

Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że podniesione argumenty zmierzają głównie do podważenia ustaleń faktycznych i przeprowadzonego postępowania dowodowego przez Sady w toku instancji i przekonywania do własnej wersji faktów, na których opiera się rozstrzygnięcie. Jednakże okoliczności te nie mogą stanowić podstawy skargi, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Postępowanie kasacyjne ma charakter nadzwyczajnego środka odwoławczego od prawomocnego już orzeczenia sądowego, nie stanowi więc trzeciej instancji sądowej. To sprawia, że muszą zachodzić przesłanki, których spełnienie warunkuje rozpoznanie sprawy w tym postępowaniu. W przypadku powoływania się na oczywistość skargi, musi ona zostać w uzasadnieniu wniosku wykazana, co zostało wyjaśnione w bardzo wielu, znanych i jednoznacznych orzeczeniach Sądu Najwyższego (por. przykładowo postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20.7.2011 r., II CSK 59/11; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12; z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13 i z dnia 9 kwietnia 2015 r., II CSK 550/14, nie publ.).

Mając to na uwadze na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu.

